

Dvůr olomouckých biskupů byl od poloviny 13. století stálíci mezi dvorskými strukturami moravského markrabství, ovšem několika setletému trvání biskupského dvora zdaleka neodpovídá kvantitativní, ani kvalitativní způsob jeho dosavadního zpracování v literatuře. Studium dvorů a rezidencí je frekventovaným tématem evropské medievistiky, o čemž svědčí studie Hanse Patzeho z r. 1972 a jeho pilotní článek, který projekt studia středověkých rezidencí a dvorů metodologicky zaštitil r. 1982 a uvolnil tak stavidla obrovskému zájmu o toto téma. I) Od té doby už uběhlo drahně času a vzniklo i několik prací, které spadají do období pozdního středověku a raného novověku a nadto se zabývají dvory duchovních činitelů. Z nich rozsahem vynikají dvě práce, obě nám přibližují obraz fungování rezidence církevního činitele, jehož vlastní sídlo není totožné se sídlem katedrálního chrámu. Starší je kniha Dietra Kerbera, věnovaná rezidenční síti trevírských arcibiskupů, kteří svůj zájem vedle Trevíru věnovali také Koblenzi a hradu Ehrenbreitsteinu?) V roce 1998 vyšla gottingenská disertace Michaela Scholze o rezidenci magdeburských arcibiskupů Arnošta Saského (1476-1513) a markraběte Albrechta Braniborského (1513-1545) ve městě Halle?) Typologicky obdobným případem se zabýval C. Wagner u kolínského arcibiskupa Ruprechta Falckého (1463-1480), který měl svůj dvůr v Briihlu.⁴